

Meghiúsult és létrejött találkozások

János 6,26-29

²⁶Jézus ezt válaszolta nekik: "Bizony, bizony, mondom néktek, nem azért kerestek engem, mert jeleket láttatok, hanem azért, mert ettetek a kenyerekből és jóllaktatok. ²⁷Ne veszendő eledelért fáradozzatok, hanem az örök életre megmaradó eledelért, amelyet az Emberfia ad majd nektek, mert őt pecsétjével igazolta az Isten." ²⁸Ekkor megkérdezték tőle: "Mit tegyünk, hogy Istennek tetsző dolgokat cselekedjünk?" ²⁹Jézus ezt felelte nekik: "Az az Istennek tetsző dolog, hogy higgyetek abban, akit ő küldött."

Kedves Testvérek!

János evangélista leírta Jézus emberekkel való találkozásait és beszélgetéseit, sőt ezeknek eredményeit is: a megtéréseket, vagy az elutasításokat. Hétről-hétre ezeket a találkozásokat vesszük elő. A mai vasárnapon Jézus híres kenyérbeszédét olvastam fel, amelyet megelőznek, ill. követnek sikeres és sikertelen találkozások. Ezeket fogjuk ma megnézni a felolvasott alapige alapján röviden, hogy miért hiúsultak meg a sikertelenül végződött találkozások, ill. miért jöttek létre a sikeresek. A célunk az, hogy a mai úrvacsorai közösségben Isten előtt megállva, ne csak a rutinos megúrvacsoráztam, vagy leúrvacsoráztam gyakorlat történjen meg, hanem jöjjön létre valóságos találkozás Jézussal, a mi Urunkkal, mégpedig valóságos hit által.

Mert találkozni Jézussal, valóságosan találkozni Vele csakis hit által lehet. (Ezt a mondatot jegyezzük meg és vigyük magunkkal!) Ezért fogalmaz így Jézus az alapigében: "Az az Istennek tetsző dolog, hogy higgyetek abban, akit ő küldött."

A kérdés tehát ez: A hit cél?, vagy pedig A hit eszköz? A kérdés nagyon pragmatikus, nagyon gyakorlati kérdés? De az alapige azt mondja itt, hogy a hit elsősorban itt nem a hasznossága miatt fontos, hanem a szépsége miatt. Isten gyönyörködik azokban az emberekben, akik hisznek a Fiúban, Jézus Krisztusban. A hit itt tehát esztétikum kérdése, ami széppé teszi az életet.

Mai 21. századi kultúránk erősen hasonló beállítottságú. A szép élet eszménye és reménye hajtja és üzi a tömegeket, üzi az egyént, köztünk bennünket is. Mindenki széppé akarja tenni az életét, mégpedig az élvezetek által. Minél élvezhetőbb az élet, annál szebb az élet, hangzik a jól ismert szlogen. Az élvezhető élet pedig elsősorban a szórakozásra, az élményekre fordítható idő összefüggéseiben jelentkezik. Pl. ha minél kevesebbet kell dolgoznom azért, hogy minél több pénzt kapjak érte, ez a mai világfelfogás szerint a szép élet alapjai közé tartozik. Valaki egyszer azt mondta nekem, hogy tipikus az a magyar mentalitás, hogy az ember 45-50 éves korában, amikor jó esetben felküzdötte magát a ranglétrán a számára elérhető legmagasabb fokra, hirtelen elfelejt dolgozni. Biztos mindenki tudna erre példát hozni.

De Jézus ezt nem így gondolja. Amikor megtörténik a kenyérszaporítás csodája, amikor a tömegben elterjed, hogy Jézus tette a csodát, amikor tudatosul, hogy nekik ezért nem kellett tenniük semmit, s mégis jóllaktak, azonnal jött a reakció: tegyük királlyá Jézust.

Milyen emberi ez a gondolkodás! És mennyire nem isteni. Látjuk, nem jön létre a találkozás Jézussal. Jézus elvonul, szinte elbújik a királycsináló tömeg elől. Az emberek királlyá akarják tenni Jézust, de nem azért mert ő az Isten Fia, hanem azért, mert ingyen kenyeret kaptak. S az ilyen király jó, aki verejtek nélkül is jól tudja lakatni népét. Aki biztosítja a jólétet. Nem azért akarják királlyá tenni, mert ismerik Jézust, hanem önzőségük vezérli erre őket, szép életet remélnek Jézustól, ahol munka nélkül is lehet kenyérben bővölködni. Önmagukért teszik azt, amit tesznek. Itt tehát nem jön össze a találkozás.

Nem történik ez meg a mi életünkben is? Hogy Isten számunkra csak egy problémamegoldó automata. Amikor bajban vagyok, akkor bedobom a rövid imádságot, hogy csak most segíts meg, néhány fogadkozás után, s várjuk, hogy jöjjön a gyors megoldás, jöjjön a gond megszűnése. HA nincs jólét, ha nincs munka, ha nincs egészség, ha nincs békeség, ha nincs öröm, ha nincs boldogság, Uram, csak most segíts meg. Nem történik meg a mi életünkben az, hogy Jézus csak akkor lehet király az életünk felett, ha azt teszi, amit kérek tőle? De akkor ki is a király és kinek kellene engedelmeskedni kinek? Testvérek, nem jön össze a találkozás, ha csak a saját érdekeit nézi az ember. Ahogy itt a történetben sem sikerült, úgy nem sikerül a mi életünkben sem, ha

Isten számunkra csak egy eszköz a szép élet kialakítására. Ha nem egy személyt, ha nem egy társat látunk benne, akivel valóságosan találkozni lehet, akkor ez a találkozás nem jöhet létre.

A következő lépés az, hogy elindulnak mégis megkeresni Jézust. Meg is találják a tó másik partján. De Jézus nem hogy nem örül a hirtelen jött népszerűségnek, hanem azonnal szembesíti őket szívük valódi motivációival: Bizony, bizony, mondom néktek, nem azért kerestek engem, mert jeleket láttatok, hanem azért, mert ettetek a kenyerekből és jóllaktatok. A találkozás tehát létrejön itt, de a téma már nem a királycsinálás, hanem az örök életre megtartó kenyér. Jézus számára a kenyérszaporítás csak jel, aminek van valóságos jelentése is. A János evangéliuma első 11 részét a teológusok a jelek könyvének nevezték el. Hét csodáról olvashatunk itt ezekben a részekben. Ezek a jelek, ezek a csodák azt mutatják be nekünk, hogy milyen is az az isteni hatalom, amivel Jézus bírt, milyen is az az ország, aminek a jelei már itt Jézus nyomán megmutatkoznak a földi keretek között. Pl. a vízből bor lesz. A bethesda-i beteg meggyógyul 38 év szenvedés után. Jézus 5 kenyérből jóllakat több mint 5000 férfit. A jelek mögött ott a jelentés. Jézus az Isten Fia. Ahogy János később írja a 20. részben: „Sok más jelt is tett Jézus a tanítványai szeme láttára, amelyek nincsenek megírva ebben a könyvben. Ezek pedig azért íratlak meg, hogy higgyétek: Jézus a Krisztus, az Isten Fia, és e hitben életetek legyen az ő nevében.” (Jn 20,30-31)

Erről beszél Jézus is itt a találkozás alkalmával. Keressétek azt a kenyeret, amely az örök életre tart meg benneteket. Amikor gondolkodtam, hogy hogyan is lehetne ezt jól megfogalmazni, eszembe jutott egy beszélgetés gimnazista koromból, amit biológiatanárunkkal folytattunk. Az ember anyagcseréjéről beszélgettünk, s igazán akkor állt össze a kép, hogy mi emberek azért eszünk olyan sokszor, mert gyors az anyagcserénk, azért gyors az anyagcserénk, mert sok energiára van szükségünk az életvitelünkhöz. Közülünk pedig valaki felsóhajtva azt fogalmazta meg, milyen jó lenne, ha elegendő lenne egyszer jóllakni, s az egész életünkben biztosítaná számunkra a szükséges energiát.

Talán bennünk is megfogalmazódott már ez az igény lelki értelemben, hogy de jó lenne olyan táplálékhoz jutni, ami kielégíti minden éhségünket, betölti minden szükségünket. Nos, Testvérek, Jézus erről beszél. De nem csak e földi keretek között, hanem az egész örökkévalóságra nézve hirdeti, hogy van olyan eledel, amely elveszi éhségünket, betölti szükségünket. Ez az eledel az örök élet kenyere, az ő saját teste és vére. Más fogalommal élve az ige maga. Aki Isten igéjével él, az nem éhez meg soha. Mindig lesz elegendő energiája a szeretetre, a békeesség munkálására, a terhek hordozására, az erőtlenség felkarolására. Aki az igével él annak élete van már most itt a jelenben, s annak élete meg is marad az örökkévalóság boldogságában is. Aki az igével él. Aki eszi Jézus testét és issza Jézus vérének. Természetesen ezek szimbolikus kifejezések, de mégis kifejezik a valóságot, hogy Jézus nélkül nincs élet és nincs örök élet sem.

Testvérek, ma úrvacsorázni fogunk. Vesszük Jézus testét és vérének, ahogy a kenyér és a bor szimbolizálja azt előttünk. Természetesen a kenyér kenyér a bor bor, de! DE! Hitünk által ezek lelki táplálékká válnak. Hit által ezek olyan erőt adnak nekünk a mindennapokhoz, hogy letörten, vonszolva magunkat, erőtlenséggel kelljen tengetni az életünket, hanem ahogy Ézsaiás írja: erejük megújul, szárnyra kelnek mint a sasok, nem lankadnak és nem fáradnak. Hit nélkül nem tudjuk befogadni az Igét, nem tudjuk megemészteni az Igét, nem tudunk az Ige által erősödni. Hit nélkül csak tengődő, gyenge, erőtlenséggel, beteg emberek vagyunk, akikre a halál vár.

Kemény beszéd ez! Mondja az ige is. Jézust sokan elhagyják e beszéd miatt, olvassuk a rész végén. Elhagyják, mert nekik nem kell Jézus, mint megváltó Úr, nem kell nekik Jézus, mint önmagát feláldozó bárány, nem kell nekik Jézus, mint lelki táplálék. Ők egy olyan földi királyt kerestek, aki minden nap biztosítja számukra a kenyeret. Csalódnak Jézusban, mert prédikál nekik, ahelyett, hogy újra kenyeret szaporítana. Elhagyják őt. De vannak, akik maradnak. A tizenkét tanítvány. Akik nevében Péter megfogalmazza hitvallását: mi hisszük és tudjuk, hogy te vagy az Istennek Szentje. Mi tudjuk és hisszük, hogy te vagy az Isten Fia.

Jézus azt mondja, csak annak van örök élete, aki hisz. (47.v.) Annak van örök élete, aki él az ige táplálékával. (53-54 v.)

Amikor úrvacsorát veszünk, akkor milyen hitvallás fogalmazódik meg a szívünkben? Mi az, amit tudunk, és mi az, amit hiszünk?

Te vagy az Isten Fia. Aki szenvedtél és meghaltál a világ bűneiért. Aki fájdalmakat viseltél az én bűneim büntetése miatt.

Te vagy az Úr, aki feltámadtál dicsőségben, aki fenn vagy az Isten jobbján, aki uralkodsz mennyi dicsőségben és aki vissza fogsz jönni, hogy minket, benned hívő, benned bízó szolgálókat magadhoz végy.

Azt mondja Jézus, tetszik az Atyának, ha hisznek a Fiúban. Széppé tesz bennünket a hit Isten előtt. Széppé teszi az életet a Megváltóban való hit. Széppé teszi a maradandó eledel, az ige. Széppé teszi az örök élet reménysége, mert tudjuk nem a pillanatnak, a veszendő jelen pillanatnak élünk csak, hanem az öröklét biztos tudatában.

Gyertek! Találkozzatok Jézussal a bűnbánatban, a bűnbocsánatban, és a feloldozás örömeiben. Ámen.